

時生

โทคิโอะ

ฮิซาชิโนะ เคโงะ เขียน
คบุตรัน กุ่มบุรพา แปล

โทคิโอะ 時生

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ดนูรัตน์ พุ่มนรพา แปล

โทคิโอะ

ปฐมบท

กระจกใสล้อมรอบร่างของเด็กหนุ่ม จากสีหน้าเขาดูเหมือนคนอ่อนเพลียแล้วก็นอนหลับไปเท่านั้น ทว่าร่างกายมีท่อนะโงะระยาง สะท้อนความเป็นจริงอันโหดร้ายที่ไม่อาจหนีพ้น เขาคงพ่นลมหายใจเป็นเสียง แต่เสียงนั้นก็โดนอุปกรณ์ช่วยชีวิตที่ติดตั้งอยู่รอบตัวกลบไปหมด

มียาโมโตะ ทาคุมิยืนที่อยู่อู้ง้างเดียว อยากพูดสิ่งที่ควรจะมีมานานแล้วแต่ก็พูดไม่ออก และไม่รู้จะทำอะไรเช่นกัน สิ่งที่เขาทำได้มีเพียงเฝ้าดูอยู่อู้ง้างเดียวแบบนี้

มือขวาสัมผัสบางอย่าง กว่าจะรู้ว่าเป็นปลายนิ้วเรโกะ ก็ผ่านไปหลายวินาที นิ้วกรรยาจับมือขวาเขาไว้ เขาบีบมือตอบ สายต่ายังจับจ้องคนบนเตียง มือเรอบอบบาง นุ่มนิ่มและให้สัมผัสเย็นเฉียบ

แพทย์เจ้าของไข้มาอยู่ข้างๆ ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เขารู้จักมักจี่กับสามิกรรยา มียาโมโตะมาหลายปี หน้าผากมันแผ่ลึบ ใบหน้าอิดโรยปรากฏ

รื้อรอยการสู้รบตบมืออยู่ในอาชีพหมอมาคึ่งชีวิต

“จะคุยกันตรงนี้ หรือว่า” คุณหมอมพูดค้างไว้

มียาโมโตะมองเตียงอีกครั้งก่อนจะถามว่า

“ความเป็นไปได้ที่เขาจะได้ยิน มีไหมครับ”

“ผมว่า...ไม่น่าจะได้ยิน เพราะเขามีสภาพเหมือนหลับอยู่”

“งั้นหรือครับ แต่ว่าไปข้างนอกดีกว่า”

“ได้ครับ”

คุณหมอสั่งบางอย่างกับพยาบาลแล้วเดินออกมานอกห้อง
สามีภรรยาโมโตะก็ตามเขาออกมา

“ผมเสียใจด้วยที่ต้องบอกว่า หลังจากนี้มีโอกาสน้อยมากที่เขา
จะฟื้นคืนสติ” คุณหมอแจ้งข่าวร้ายกับสามีภรรยาโมโตะด้วยน้ำเสียง
ราบเรียบ ทั้งๆ ที่ยืนอยู่บนโถงทางเดินแบบนั้น

มียาโมโตะพยักหน้า ความโศกเศร้ามาถึงขีดสุด แต่ไม่ได้ตกอก
ตกใจ เพราะเป็นเรื่องที่ต้องได้รับฟังสักวันหนึ่ง และเขาทำใจไว้แล้วว่า
วันนี้จะได้รับฟังเรื่องนั้น

เรโกะที่อยู่ข้างกันได้แต่ยืนคอดกเงียบๆ มันเลยช่วงเวลาแห่งการ
ร้องไห้ร้องให้ไปนานแล้ว

“แต่ใช่ว่าไม่มีความหวังเลยใช่ไหมครับ” มียาโมโตะถามให้แน่ใจ

“ก็ทำนองนั้น แต่ถ้าคุณถามว่ามีเปอร์เซ็นต์เท่าไร ผมคงตอบ
ไม่ได้” คุณหมอก้มหน้า

“ค่อยยังชั่ว”

“แต่ถึงจะฟื้นคืนสติ ก็คงจะเป็นครั้งสุดท้าย...” คุณหมอเริ่มขบริม
ฝีปาก

“ผมทราบดีครับ ขอแค่ตื่นขึ้นมาอีกครั้งก็พอ”

เมื่อได้ยินคำพูดของมียาโมโตะ คุณหมอเอียงคอทำหน้าประหลาดใจ

“ผมอยากจะคุยกับเขาอยากบอกคำสั้นๆ เป็นครั้งสุดท้าย”
 อ้อ คุณหมอพยักหน้าเข้าใจในแบบของเขา
 “สมมติว่าเขาฟื้นคืนสติมาแค่ครั้งเดียว จะได้ยินเสียงผมไหม”
 คุณหมอคิดเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้า
 “คิดว่าได้ยินครับ คุณลองคุยกับเขาด้วยความเชื่อมั่นว่าเขาได้ยิน
 ก็แล้วกัน”

ครับ มียาโมโตะตอบ ประสานมือแน่น

จากนั้นมียาโมโตะกับเรโกะผละจากหน้าห้องไอซึยู ปล่อยให้พวก
 คุณหมอทำงานต่อ กลางดึกดึกผู้ป่วยเจ็บบ่นงัด เมื่อไปถึงห้องรพพบแพทย์
 ม้านั่งยาววางเรียงเป็นแถว ทว่านอกจากพวกเขาแล้วไม่มีใครเลย พวกเขา
 นั่งเคียงกันบนเก้าอี้แถวหลังสุด

ทั้งสองนั่งเงียบพูดไม่ออกอยู่สักพัก ทาคูมินึกหาคำมาพูดกับภรรยา
 แต่พอนึกภาพว่าเธอกำลังรู้สึกว่ามันเจ็บมากเพียงใด ก็ไม่กล้าเปล่งเสียง
 ออกมาโดยไม่คิดให้ดีกว่า

“เหนื่อยไหม” เธอเป็นฝ่ายเอ่ยถามก่อน

“ก็ไม่มากมายขนาดนั้น เรโกะล่ะ”

“ฉันเหนื่อยนิดหน่อยมั้ง” เธอถอนใจ

ไม่แปลกหรอก ลูกชายนอนติดเตียงมาสัปดาห์แล้ว แต่การต่อสู้
 ในฐานะสามีภรรยาเริ่มต้นมานานก่อนหน้านั้น ตั้งแต่วันแรกที่ลูกเกิดมา
 ไม่สิ ถ้าจะพูดให้ละเอียดก็คือ มียาโมโตะทำสัญญานัดว่าจะได้พบกับความ
 ทุกข์แบบวันนี้ไว้ตั้งแต่ตอนที่ตัดสินใจให้ลูกเกิดมา พอเขานึกถึงเรื่องนั้นที่ไร
 ก็อดคิดไม่ได้ว่าวันที่ตนจะทำให้ภรรยามีความสุขใกล้เข้ามาแล้ว

มียาโมโตะไม่เคยรู้จักชื่อโรคเกรโกริอุส¹ จนกระทั่งมาเจอเรโกะ
 เขารู้จักโรคนี้ตอนขอเธอแต่งงานเมื่อสี่สิบกว่าปีที่แล้ว

¹ โรคที่ผู้ดูแลตัวเอง ไม่มีอยู่จริง

สถานที่แห่งนั้นไม่มีเสน่ห์พอให้สารภาพเรื่องที่มีครั้งเดียวในชีวิต ทั้งสองอยู่ในร้านหนังสือขนาดใหญ่ข้างสถานีรถไฟโตเกียว ชั้นสองเป็นร้านน้ำชา พวกเขาั่งดื่มชาประจันหน้ากันอยู่ที่นี่ และมักใช้ร้านน้ำชานี้เป็น ที่นัดพบออกเดท

จริงๆ แล้วมียาโมโตะตั้งใจจะเลือกสถานที่เข้าทำกว่านี้ แต่เนื่อง ด้วยภาระงานของทั้งคู่ทำให้ตอนนั้นมีเวลาเจอกันเพียงน้อยนิด บางคน อาจบอกว่าเลื่อนไปวันอื่นก็ได้ แต่มียาโมโตะตัดสินใจตั้งแต่เช้าแล้วว่า จะสารภาพความรู้สึกภายในวันนี้ให้ได้ เขารู้สึกว่าถ้าเลื่อนออกไปก็คงจะ ไม่มีโอกาสอีก

คำขอแต่งงานของเขาเหมือนคนทั่วไป เขาเลือกที่จะถ่ายทอด ความรู้สึกก่อน

มียาโมโตะไม่ได้ตั้งใจจะพูดให้ใหญ่โต เขามั่นใจอยู่แล้วถ้า ขอแต่งงาน เรโกะจะตอบตกลงเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ ตอนนั้นเขามีความ สัมพันธ์ทางกายกับเรโกะแล้ว และที่สำคัญเขารู้ว่าเธอรูสึกดีกับเขา

ทว่าท่าที่ตอบสนองของเธอไม่เป็นไปตามที่เขาคาดไว้ พอได้ยินคำ สารภาพของเขา เธอทำหน้ายิ้มอย่างขมขื่นแล้วก้มหน้า รู้เลยว่ากัตพินอยู่ คู่ไม่เหมือนคนกลั้นน้ำตาแห่งความปิติยินดี

คุณเป็นอะไร มียาโมโตะถาม

เรโกะไม่ตอบ นั่งไปครู่หนึ่ง มียาโมโตะได้แต่รอเธอเอื้อมเอ่ย คำพูดออกมา

ในที่สุดเธอเงยขึ้น ตาแดงเรื่อ แต่บนแก้มไม่มีคราบน้ำตา อย่างไรก็ตาม เธอเปิดกระเป๋าทือหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาซับหัวตา มองมียาโมโตะ แล้วยิ้มให้

“ขอโทษค่ะ คุณคงตกใจสินะ”

“คุณเป็นอะไร” เขาถามย้ำ

“อ้อ...” เธอไม่ตอบทันที สูดหายใจลึกๆ ครั้งหนึ่งแล้วจึงตา
เขาใหม่ “ขอบคุณค่ะ คุณทาคุมิเป็นคนแรกที่พูดเรื่องแบบนั้นกับฉัน ดีใจ
มากๆ เลย”

“งั้น”

“แต่ว่า” เธอขัดจังหวะมียาโมโตะ “ฉันดีใจ แต่อีกใจหนึ่งก็เสียใจ
กลัวจะได้ยินคำนั้น”

“เอ๊ะ”

“เสียใจด้วยค่ะ ฉันแต่งงานกับคุณไม่ได้”

“อะ...” รู้สึกใจหายวูบ “ผมไม่ดีสินะ”

“อย่าเพิ่งเข้าใจผิดค่ะ ฉันไม่ได้หมายความว่าฉันชอบคนอื่น หรือ
ไม่ชอบคุณทาคุมิ ฉันแต่งงานกับใครไม่ได้ทั้งนั้น เพราะตั้งใจไว้แล้วว่า
อยู่เป็นโสดไปชั่วชีวิต”

คำพูดของเธอโกะฟิงดูเหมือนไม่ได้คิดขึ้นมาเดี๋ยวนั้น ดวงตาที่จ้อง
มียาโมโตะเหม็งสะท้อนความจริงจัง

“หมายความว่ายังไง” มียาโมโตะถาม

“ฉันนะ” เธอว่าแล้วเอียงคอ “ตระกูลฉันนะ” เธอเปลี่ยนคำพูดใหม่
“ถ้าพูดแบบคนโบราณ ก็คงต้องคำสาปละมั้ง ฉันมีเลือดไม่ด้อย่างมาก
มีลูกหลานไม่ได้ ฉันเลยตั้งท้องไม่ได้ค่ะ”

“เดี๋ยวก่อนนะ คำสาปอะไรกัน เรื่องเหนือธรรมชาตินี่”

มียาโมโตะลนลาน เธอแยมริมฝีปากมุดยิ้มเหงาๆ

“ก็ฉันบอกแล้วไงคะว่าถ้าพูดแบบคนโบราณ เมื่อก่อนพวกฉันเอง
ก็นึกว่าเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ แค่งงิณมีคนแบบนั้นอยู่ในตระกูล คงไม่
สืบทอดถึงลูกหลาน แต่มันไม่เป็นเช่นนั้น พิสูจน์แล้วว่ามันไม่เป็นเช่นนั้น”

เธอถามมียาโมโตะอีกว่า เคยได้ยินชื่อโรคเกรโกริอุสไหม

พอเขาส่ายหน้า เธออธิบายเกี่ยวกับโรคต้องคำสาปนั้นด้วย

น้ำเสียงราบเรียบจริงๆ

โรคเกรโกริอุสเป็นโรคทางพันธุกรรมค้นพบโดยนักวิชาการชาวเยอรมันในช่วงต้นทศวรรษ 1970 โรคนี้จะทำให้เซลล์สมองค่อยๆ ตายส่วนใหญ่แล้วผู้ป่วยจะไม่แสดงอาการอะไรเลยจนกระทั่งอายุสิบกลางๆ หลังจากนั้นจะแสดงอาการ รูปแบบอาการทั่วไปเริ่มจากค่อยๆ สูญเสียการเคลื่อนไหว แขนขาขยับลำบาก จนในที่สุดขยับร่างกายไม่ได้เลย มีแค่บางส่วนเพียงเล็กน้อยที่ขยับได้ ขณะเดียวกันการทำงานของอวัยวะภายในเสื่อมสภาพลงไปเรื่อยๆ หากโรคดำเนินไปถึงขั้นนั้น เรียกได้ว่าไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากความช่วยเหลือใดๆ

หลังผู้ป่วยนอนติดเตียงสองสามปี จะเริ่มเกิดความผิดปกติของสติสัมปชัญญะ ความจำบกพร่องและความคิดสับสนเริ่มรุนแรง สติสัมปชัญญะจะขาดๆ หายๆ จนสุดท้ายสูญเสียมันไปโดยสิ้นเชิงสรุปว่าผู้ป่วยจะอยู่ในสภาพผัก แต่ไม่นานนักสมองจะหยุดทำงานโดยสมบูรณ์ จนนำไปสู่การเสียชีวิต

ผู้ป่วยทั่วโลกมีจำนวนน้อย และยังไม่มียารักษา โรคนี้เป็นโรคทางพันธุกรรมก็จริง แต่ใช้ว่าคนที่มียีนของโรคจะแสดงอาการของโรคเสมอไป พิสูจน์แล้วว่ายีนผิดปกติอยู่บนโครโมโซมเอกซ์เท่านั้น โรคประเภทนี้ เรียกว่าโรคทางพันธุกรรมแบบยีนด้อย คนที่เป็นโรคนี้ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ผู้ป่วยเพศหญิงมีน้อย เนื่องจากผู้หญิงมีโครโมโซมเอกซ์สองตัว แต่ผู้ชายมีโครโมโซมเอกซ์แค่ตัวเดียว จึงไม่มียีนที่ชดเชยยีนผิดปกตินั้นได้

น้ำชายเรโกะเสียชีวิตด้วยโรคนี้ตอนอายุสิบแปดปี อาการของโรคเป็นไปตามที่กล่าวมาข้างต้น พี่ชายของยายก็ประสบชะตากรรมเดียวกัน ตอนที่ได้นิพนธ์โรคเกรโกริอุส พ่อเรโกะนึกถึงความคล้ายคลึงกับโรคประหลาดที่ญาติกรรยาตัวเองเป็น เขาตระเวนถามโรงพยาบาลหลายแห่งเพื่อหาวิธีตรวจพบพาหะที่มีประสิทธิภาพ

สิ่งที่เขาอยากรู้ไม่ใช่ว่าภรรยาตัวเองเป็นพาหะหรือไม่ คนที่เขาคิดว่าต้องตรวจสอบให้แน่ใจคือลูกสาวคนเดียว เขาตัดสินใจล้มเลิกความคิดอยากจะเห็นหน้าหลานโดยขึ้นอยู่กับผลการตรวจ

“สีหน้าของพ่อตอนที่ไล่ฉันไปตรวจ ฉันคงไม่มีวันลืมไปชั่วชีวิต” เรโกะเปิดใจกับมียาโมโตะ “สำหรับฉันเห็นเป็นปีศาจ หึ ไม่สิ ควรจะเรียกว่าสีหน้าของผู้ศรัทธาขบวนการล่าแม่มดมากกว่า ฉันได้ยินเสียงแม่วิ่งให้มาจากห้องข้างๆ ด้วย มันเป็นเวลาเหมือนตกรก”

“คุณยังแค้นพ่ออยู่ไหม”

“ตอนนั้นฉันแค้น สงสัยว่าพ่อจะสั่งให้ทำเรื่องน่ากลัวพรรค์นั้นทำไม แต่พอลองคิดดู ก็เข้าใจว่าพ่อทำถูกแล้ว ถ้ารู้ว่าตัวเองมีความเสี่ยงจะเป็นพาหะ แต่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ แต่งงานไปจนกระทั่งมีลูก ฉันมองว่าไม่มีความรับผิดชอบ อีกอย่างพ่อไม่เคยตำหนิแม่แม่แต่ครั้งเดียว ไม่เคยหลุดปากว่าไม่น่าควาผู้หญิงตระกูลประหลาดมาทำเสียเลย”

“คุณเลยไปตรวจ”

ใช่ค่ะ เธอพยักหน้า

“ฉันไม่ต้องบอกผลคุณก็ได้เนอะ”

มียาโมโตะพยักหน้าเงิบๆ เข้าใจเหตุผลที่เธอตัดสินใจอยู่เป็นโสดไปตลอดชีวิตอย่างดีแล้ว

“ตอนรู้ผล ฉันถึงกับช็อก โมโหว่าทำไมมีแต่ฉันที่ต้องเจอเรื่องแบบนี้ด้วย พาลใส่แม่ทั้งที่รู้ว่ามันไม่ถูกต้อง ตอนนั้นฉันโดนพ่อตบหน้า บอกว่าการแต่งงานไม่ใช่ทั้งหมดของชีวิต” เธอเอามือลูบแก้มซ้าย

มียาโมโตะเกือบหลุดปากว่าตัวเองก็ช็อกเหมือนกัน แต่ยังปากไว้ทัน เพราะความรู้สึกเขาเมื่อเทียบกับความทุกข์ของเธอตรงหน้า มันเป็นแค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น

“เข้าใจแล้วใช่ไหม เพราะแบบนี้ฉันถึงยอมรับคำขอของคุณทาคุมิ

ไม่ได้ ฉันชอบซึ่งดีใจแทบน้ำตาไหล แต่ถ้าคุณจะแต่งงาน คงต้องไปหาคนอื่นค่ะ” เธอก็มองหน้าผ้าเช็ดหน้าแน่น ผมยวบบังโบน้า

“ถ้าฉันเราไม่ต้องมีลูกก็ได้”

ทว่าเธอสำยหน้า

“ฉันรู้ว่าคุณทาคุมิเป็นคนรักเด็ก ฉันเองก็เชื่อว่าจะไม่คิดถึงทางเลือกนั้น นึกอยากขอร้องให้คุณตัดสินใจเรื่องมีลูก แต่เท่าที่เราคบกันมา ฉันรู้ว่าคุณทาคุมิवादผ่นอนาคตไว้ จะยอมให้คุณทั้งมันไม่ได้”

ผมจะซื้อรถบ้าน พอสุดสัปดาห์จะพาครอบครัวไปเที่ยวภูเขาเที่ยวทะเล ผมอยากมีลูกชายสองคน มีลูกสาวด้วยก็ดีนะ จะได้สดใสเราทุกคนจะย่างปลาที่จับได้ตรงชายฝั่งแม่น้ำกินกัน ถ้าผมได้มีชีวิตแบบนั้น ก็ไม่ได้ต้องการเงินทองมากมาย ขอแค่สร้างครอบครัวที่ทุกคนมีความสุขแข็งแรงและยิ้มให้กันได้เสมอ ผมก็ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว คำพูดต่างน่านานาที่เคยพูดต่อหน้าเรโกะผุดขึ้นมาในสมองมียาโมโตะ เธอยิ้มละไมทว่าความผ่นแต่ละอย่างที่คุณรักเอ่ยมาประหนึ่งมีดแหลมทิ่มแทงใจ

“ความผ่นเหล่านั้นช่างมันเถอะ ผมพูดไปโดยที่ไม่ได้คิดอะไรมาก มีเรื่องสำคัญกว่านั้น อย่างไรก็ตาม ผมอยากอยู่กับคุณ วันข้างหน้าก็อยากจะอยู่ด้วยกันสองคนไปตลอด ไม่ต้องมีลูกก็ได้”

เรโกะคงมอมมียาโมโตะเหมือนเด็กไม่รู้จักโต เขานึกย้อนกลับไปตอนนั้นแล้วรู้สึกกระดากอาย ทว่าคำพูดนั้นไม่ได้โกหก เขาหัวร่อนเลยพูดใส่อารมณ์มากไป แต่สุดท้ายแล้วไม่เคยนึกเสียใจเลย

อย่างไรก็ตาม สำหรับเรโกะคงเป็นคำพูดที่ทำให้ตกอกตกใจวันนั้นเลยแยกย้ายกันไปก่อน ตกลงกันว่าเอาไว้ค่อยคุยเรื่องนี้อีกที

วันถัดมาทั้งสองคุยกันเรื่องเดิม แต่เปลี่ยนสถานที่ มียาโมโตะขับรถไปบ้านเรโกะ เขาก็หัวต่อหน้าพ่อแม่เธอ และขอแต่งงานกับเธอ บอกว่ารู้เรื่องทั้งหมดแล้ว

พ่อเรโกะรู้ว่าลูกสาวต้องคำสาป เขาเป็นคนร่างเล็ก แต่บุคลิกดี มียาโมโตะเดาจากพฤติกรรมของอีกฝ่ายแล้วคิดเล่นๆ ว่าเขาน่าจะเป็นคนฉลาด มีเหตุผลและเก็บความรู้สึก แต่พอได้เจอกัน เขาดูเหมือนคุณลุงย่านเมืองเก่าที่เป็นกันเองสบายๆ คนผู้นี้จะแปลงกายเป็นผู้ศรัทธา ขบวนการล่าแม่มดได้อย่างไรหนอ มียาโมโตะคิด

“คุณมียาโมโตะ พูดตรงๆ มันเป็นเรื่องใหญ่นะ ตอนนี้คุณมองเห็นแต่สิ่งที่อยู่ตรงหน้า และเอ่ยเรื่องนั้นออกมา แต่เมื่อเวลาเปลี่ยนคนก็เปลี่ยน ช่วงแรกคุณอาจอยู่กันแค่สองคนได้ไม่เป็นไร แต่วันหนึ่งคุณจะอยากมีลูก ถ้าคนรู้จักหรือญาติๆ เขามีลูกกันก็ยิ่งแล้วใหญ่ เมื่อถึงตอนนั้น ถ้าคุณเสียใจว่าไม่น่าแต่งงานกับผู้หญิงมีตำหนิเลย ก็น่าสงสารเรโกะนะ”

“จะไม่เกิดเรื่องแบบนั้นเด็ดขาดครับ ผมสัญญา”

“กับบอกแล้วไงว่าตอนนี้คุณก็พูดได้ ปัญหาอยู่ที่ว่าอีกสิบยี่สิบปีข้างหน้าจะเป็นยังไง ถ้าใครต้องเสียใจเพราะลูกสาวฉัน ฉันเองก็รู้สึกไม่ดีแล้วพ่อแม่คุณล่ะ รับได้รีเปล่าถ้าคุณไม่มีลูก ขอบอกไว้ก่อนเลยว่า ฉันไม่เห็นด้วยกับความคิดที่จะปิดบังพ่อแม่คุณเรื่องโรคของเรโกะ บอกตามตรงฉันไม่ได้อยากยกลูกสาวให้ถึงขั้นต้องยอมโกหก อีกอย่างโกหกไปสักวันหนึ่งความจริงก็ต้องปรากฏอยู่ดี”

“ผมไม่มีพ่อแม่ครับ”

มียาโมโตะเล่าเกี่ยวกับเรื่องนั้น พ่อเรโกะดูตกใจ แต่ไม่ได้ถามอะไรเป็นพิเศษ

“ฉันรู้ว่าคุณไม่ได้เป็นลูกคุณหนูไม่รู้จักความยากลำบาก แต่ว่าเรื่องการแต่งงานไม่ควรผลีผลาม”

“ผมขอรับรอง ผมจะทำให้เรโกะมีความสุขแน่นอนครับ” มียาโมโตะค้อมศีรษะ

รู้สึกเหมือนพ่อเรโกะถอนใจ เขาหันไปถามลูกสาว

“แกว่ายังไง คิดว่าจะไปกันรอดไหม”

“หนู” เธอเว้นช่วงก่อนจะพูดต่อ “คิดว่าจะเชื่อคำพูดคุณทาคุมิคะ”

“จึ้นรี” พ่อเรโกะถอนใจอีกครั้ง

พิธีแต่งงานจัดขึ้นที่โบสถ์เก่า จัดแบบเรียบง่ายเชิญเฉพาะญาติๆ แต่มียามโตะอะอิมอกอิมใจ เจ้าสาวสวย ท้องฟ้าสีคราม คำอวยพรของทุกคนซาบซึ้งกินใจ

ทั้งสองเริ่มต้นชีวิตใหม่ในอะพาร์ตเมนต์เล็กๆ ย่านคิชิโจจิ ทุกสิ่งทุกอย่างราบรื่น โดนคนอื่นถามแหวงใจเรื่องที่มีลูกไม่ได้อยู่บ่อยๆ บางครั้งก็พูดทำร้ายจิตใจกันเอง แต่พวกเขาก็ข้ามผ่านอุปสรรคมาได้ทุกครั้งโดยใช้เวลาไม่นาน

ความทุกข์มาเยือนแบบไม่คาดคิด เรโกะตั้งครรภ์ ตอนนั้นแต่งงานได้สองปีเต็มแล้ว

เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด มียาโมโตะร้องตะโกน

“จริงๆ นะ ฉันไปตรวจที่โรงพยาบาลมาแล้ว คุณไม่ต้องสงสัยอะไรแปลกๆ นะคะ เด็กเป็นลูกคุณแน่นอน”

มียาโมโตะไม่ได้สงสัยแม้แต่น้อยว่าจะไม่ใช่ลูกเขา แค่ไม่อยากจะเชื่อจริงๆ แล้วเขาพอจะนึกออก ทั้งสองคุมกำเนิดเคร่งครัด แต่ก็รู้ตัวว่าเริ่มเคร่งครัดน้อยลงทุกที ควรจะเรียกว่าประมาทมากกว่า

“ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ พรุ่งนี้ฉันจะไปจัดการ” เธอพยายามทำเสียงสดใส

“จะเอาออกกรี”

“อ้อ ก็มันช่วยไม่ได้นี่”

“แต่ว่ามันหาลิบหาลิบไม่ใช่รี”

“หาลิบหาลิบ?”

“ความเสี่ยงที่โรคจะสืบทอดทางพันธุกรรมไง ถ้าเป็นลูกชาย